

SCÉNÁŘ PRO ROZHLASOVOU REPORTÁŽ

Jana Mundilová

V úterý 14. ledna 2020 jsme se vydali na okraj Sedlce u Kutné Hory za pamětnicí paní Janou Mundilovou.

Narodila se 26. října 1942. Pocházela z živnostnické rodiny. Když jí bylo deset let, jejího tatínka Jana Havelku zatkli a ve vykonstruovaném procesu v roce 1952 odsoudili za údajnou protistátní činnost. Vyprávěla nám o svém dětství, školních letech i o životě bez tatínka.

O tom, co její otec zažíval v komunistických lágrech sama dlouho neměla tušení. On sám na to vzpomínat nechtěl. Jak tvrdé to v pracovních táborech bylo, zjistila až po několika desítkách let. A to z archivů a vyprávění jiných vězňů.

Nahrávka 2

08:37 – 10:06

„Tam jsem se teprve dozvíдалa věci, jak to všechno bylo. Jak je vodili do práce, jak museli být sešňorováni... A když byste se dívali na ten film, já zase odbočím, tak je tam i ukázka. Že je svazovali drátem, oni museli jít stejnou nohou, všichni byli stažení, všichni stejnou nohou. Ti poslední i ti postranní, všechny to řezalo ty dráty. A ještě nad nimi měli biče a ještě psi kolem běhali. A samopaly. No biče asi ne, ale samopaly a psy. A táta až do smrti kolem sebe tloukl rukama na všechny strany. Syn, Petr, ten tam vždycky rád k nim utíkal, protože oni bydleli s námi tady. Tak ten tam k nim vždycky rád utíkal, protože tam s nimi chtěl spát. Jenže jednou mu tam tak natloukl, táta, že potom už tam víckrát nechtěl... Protože to měl ty sny, asi kdy je honili psi, a jak se rozháněli a jak se bránili. Tak to měl prostě tyhle sny měl až do smrti. To jsou takové jenom vzpomínky, opravdu malé, krátké. Nic víc o tom nevím, jenom až po tom z těch papírů.“

Odcházeli jsme, v hlavě nám běhaly desítky dojmů a myšlenek z historie, které nám paní Mundilová nasadila do hlavy.